

7. velikonočna nedelja B

*Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu.
Ne prosim, da jih vzameš s sveta,
ampak da jih obvaruješ hudega. (Jn 17,11b.15)*



Prvo berilo

Apostolska dela 1,15-17.20a.20c-26

V tistih dneh je Peter vstal sredi bratov, zbrala se je skupina kakih sto dvajset ljudi, in rekel: "Bratje! Moralo se je izpolniti Pismo, kakor je Sveti Duh napovedal po Davidovih ustih o Judu: postal je vodnik tistih, ki so zgrabili Jezusa. Bil je prištet med nas in deležen naše službe. V knjigi psalmov je namreč pisano: 'Njegovo bivališče naj postane puščava.' In dalje: 'Njegovo službo naj prevzame kdo drug.' Tu so možje, ki so hodili z nami ves čas, dokler je Gospod Jezus prihajal k nam in odhajal od nas, od Janezovega krsta do dne, ko je bil vzet od nas. Eden od njih mora biti z nami priča njegovega vstajenja!" Predlagali so dva, Jožefa, ki se je imenoval Báršaba, z vzdevkom Just, in Matija. Nato so takóle molili: "Gospod, ti poznaš srca vseh, pokaži, katerega od teh dveh si izbral, naj prevzame mesto v tej službi in apostolstvo, od katerega je odpadel Juda, da je šel na svoj kraj!" In žrebali so, žreb pa je določil Matija, in pridružili so ga enajstim apostolom.

Drugo berilo

1 Janez 4,11-16

Preljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj. Boga ni nikoli nihče videl. Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas popolna. Po tem spoznavamo, da ostajamo v njem in on v nas: dal nam je od svojega Duha. In mi smo ga gledali in pričujemo, da je Oče poslal Sina za odrešenika sveta. Kdor priznava, da je Jezus Božji Sin, ostaja Bog v njem in on v Bogu. Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem.

Tisti čas je Jezus povzdignil oči k nebu in molil: "Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva. Dokler sem bil z njimi, sem jih varoval v tvojem imenu, ki si mi ga dal. Obvaroval sem jih in nobeden izmed njih se ni pogúbil, razen sina pogubljenja, da se izpolni Pismo. Zdaj odhajam k tebi, vendar to govorim na svetu, da bodo imeli v sebi polnost mojega veselja. Izročil sem jim tvojo besedo, svet pa jih je zasovražil, ker niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta. Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega. Niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta. Posveti jih v resnici; tvoja beseda je resnica. Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal med svet, in zanje se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici."

V razmislek

Slovo od nam dragih ljudi je povezano z bolečino in žalovanjem. Zato je toliko bolj pomembno, kaj so nam zapustili na duhovnem področju. Jezusov govor svojim učencem je potrebno razumeti iz vidika slovesa. V obliki molitve izreče za njih priprošnja in jih hkrati seznanja s paradoksnimi situacijami, ki jih bodo morali živeti in se z njo spopadati kot mlada cerkev po Njegovem vnebohodu. Bili bodo "v tem svetu" in kljub temu ne bodo bili "od tega sveta". Te besede evangelija "biti v tem svetu" in kljub temu "ne biti od tega sveta" odražajo sicer drugačnega stališča, a kljub temu ne pomenijo bega ali umika od resničnosti. To ni beg iz tega sveta, kot bi bilo najlažje sklepati ali pa odtujenost od sveta (četudi ga občutimo nadvse surovega), temveč posvečenje le-tega. Posvečenje – mogočna, morda iz našega življenjskega vidika preveč abstraktna beseda. V resnici se gre za zelo preprosto držo – tako kot Bog ljubi vse ljudi neodvisno od njihovega izvora, dejanj, njihovih notranjih moči ali nemoči in se za njih zavzema, smo se tudi mi dolžni postaviti na stran tistih ljudi, ki sami nimajo glasu ali pa je njihov glas prešibak ter nositi njihovo breme in prisluhniti njihovim stiskam in potrebam. Kristjani ne smemo gledati na življenje in svet kot brezskrbni turisti, ki so prišli na obisk v tujo deželo, ne da bi se jih dotaknile stiske tega časa in kraja. Veliko bolj pomeni to, da živimo in delimo človeško usodo – ne da se povežemo s kraljestvom moči, nasilja in zlaganosti in ne da se podredimo zakonom egocentričnega sveta, ki podpira pravice močnejših in v katerem se odreka šibkim glas in pravica do življenja. To pomeni – "upreti se zlu", kar pa ni lahko. Ker Kristus pozna naš trud in nevarnosti zla, prosi Boga za pomoč proti zlim silam in za "posvečenje v resnici". Le posvečeni in okrepljeni z močjo Duha lahko ostanemo povezani s Kristusom, živimo kot On in to življenje posredujemo naprej. To je posledica "posvečenja" sveta, da pa v tem dosledno in iskreno vztrajamo, pa kot vemo – ni lahko. Premagati moč sveta, ki vidi usmeritev v Kristusov način življenja kot nekaj ogrožajočega in motečega, pomeni tudi trpljenje in križ. Kot apostoli pa smo lahko le takrat verodostojni, ko se tudi tej izkušnji ne izognemo. Zaradi tega potrebujemo vedno znova izkušnjo Binkošti – okrepitev s Svetim Duhom. Jezus nam kot svojo zapuščino ne obljublja nebes na zemlji. Ampak nam obljubi moč iz višin, da bi tudi z našo pomočjo postalo drevo križa drevo življenja – za vse nas.